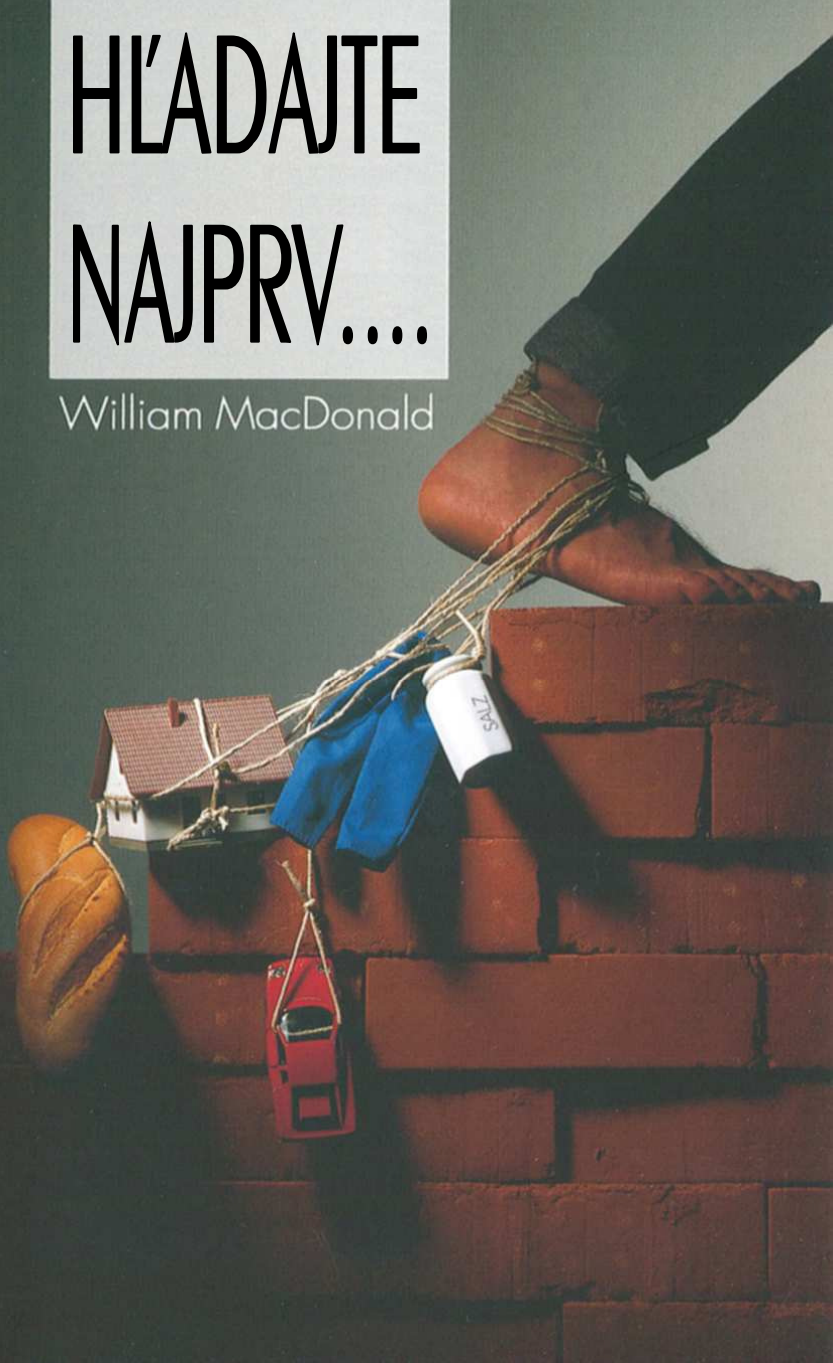

HĽADAJTE NAJPRV....

William MacDonald

clv

William MacDonald

Hl'adajte najprv...

clv

Christliche

Literatur-Verbreitung e.V.

Postfach 11 01 35 · 33661 Bielefeld

© 1991 by CLV • Christliche Literatur-Verbreitung
Postfach 110135 • 33661 Bielefeld
Internet: www.clv.de
Obálka: Dieter Otten, Gummersbach

© slovenského prekladu: Karol Lumnitzer 2007

ISBN ?-?????-??-?

Obsah

Hľadajte najprv... ..	7
Život	7
Úplná oddanosť	9
Služba	10
Disciplína	13
Odmietnutie	16
Úprimnosť	18
Dary	20
Šaty	24
Sociálne sebavedomie	28
Náš vzor	30
Lapanie po vetre	33
Univerzity	34
Volanie k zbraniam	38
Postavenie je všetko	40
Moc dobrého príkladu	42
Tucet ospravedlnení	43
Späť k základom	45
Keď Ježiš prišiel do môjho domu	49
Pracovňa	50
Kúpeľňa	52
Jedáleň	53
Spálňa	54

Obývačka.....	55
Garáž	59
Koniec obchôdzky.....	59
Modlitba	61

Hľadajte najprv...

Život

Život bez Pána Ježiša Krista je bolestné učenie. Je to ako nezodpovedaná otázka, neuhasený smäd, neutíšenny hlad.

Napriek jeho pominuteľným radostiam je takýto život orgiou sklamaní, zmarených nádejí a zúfalstva. Bez Krista je cesta osamelá. Boj neprestáva a mier je fatamorgánou. Závaž je výrazná. Pokoj neexistuje.

Život bez Pána je život bez svetla, život bez vyrovnanosti, život bez zmyslu. Kto žije bez Krista, nemôže pre tento čas nič získať, ale všetko pre večnosť stratiť. Smrť a hrob sú neustále hrôzy súčasnosti. Život bez Krista je slepota, slabosť, beznádej a šialenstvo. Je to hriech, smrť a súd. Keď Ježiša z nášho života odstránime, odstránime tým lásku, milosť, pravdu a všetko ostatné, čo život robí hodnotným.

Ale život s Kristom je ozajstným životom. Je odpoveďou na každú otázku, ktorú človek dokáže položiť, odpoveďou na každú potrebu Ducha. On je prameňom každej pravej radosti. Je jediným, na ktorého môžeme klásť naše nádeje, bez strachu pred vytriezvením, a jediný, ktorému môžeme dôverovať, bez zúfania.

Pán Ježiš je ideálnym cestovným sprievodcom, ktorý sa nás zastáva viac ako vlastný brat. Skrze Neho nájde rozrušená duša s Bohom mier. On berie bremeno viny a daruje dokonalý pokoj. On je svetlo – nemusíme sa potknúť. On je cesta, pravda – nemusíme blúdiť sem a tam. On je život – nemusíme zahynúť. On jediný dáva životu zmysel a daruje radostné očakávanie života po smrti. Kristus je láska. On je múdrosť. On je nádej. On je sila. On je nádherný Spasiteľ, Vykupiteľ ľudstva, veľký Kráľ. Skutočne, je všetko v jednom.

Je tvoj? Mal by Ním byť. Zomrel za teba na Golgotskom kríži.

Je tvoj? Môže Ním byť. Klope na dvere tvojho srdca a hľadá vchod.

Je tvoj? Bude Ním – presne vtedy, keď ho urobíš navdovšetko svojím.

Potom a len potom môžeš okúsiť to hlboko ostávajúce uspokojenie, s ktorým môžeme povedať: „Mám predsa Krista! Čo ešte potrebujem?“

Dávaš život, ktorý sa naozaj oplatí. Pre tento sľub si sa neušetril, a Ty nedávaš len trocha – Pane, plnosť je u Teba – Ty, život, dávaš život, ktorý sa oplatí.

„A to je večný život, aby poznali Teba, jediného pravého Boha, a ktorého si poslal, Ježiša Krista“ (J 17,3).

Úplná oddanosť

Každý, kto príde do styku so Záchrancom sveta, musí skôr, či neskôr uznať, že v kresťanstve ide o všetko alebo nič. Náš Pán sa nikdy neuspokojí iba s časťou nášho života. Polovlažná oddanosť a rozdelená vernosť tu nemôže a nesmie existovať. Buď si zaslúži všetko alebo nič.

Keď sa raz dôkladne zamyslíme nad následkami učenia Ježiša Krista, potom musíme vždy znova uznať, že pravé kresťanstvo v novozákonnom zmysle musí byť v očiach sveta extrémne, fanatické a svetu cudzie. Keď si my kresťania môžeme dovoliť, pohodlne, konformne a sebauspokojení žiť so svojím okolím, potom sme zrejme nikdy nepochopili, čo sú neodkladné nároky nášho Pána a Majstra.

Zomrel za nás Pán Ježiš? Veríme, že to urobil. Potom však aj musíme veriť, že odteraz patríme Jemu a nie nám. Nezomrel, aby nás zachránil pre náš pôžitok osobného ctižiadostivého slušného života. Zomrel, aby sme žili pre Neho a pred Ním. Ak spoznáme, že Kristus za nás zomrel, tak na to existuje len jediná odpoveď – úplná oddanosť Jemu.

Sú tí, ktorí zomrú bez Krista, navždy a večne zatratení? Hovoríme, že tomu veríme, ale nemôžeme tomu úprimne veriť bez toho, aby sme vnímali s tým spojenú zodpovednosť. Prijatť pravdu je pre nás zaväzujúce. Zaväzujeme sa, využívať náš čas, naše schopnosti a naše bohatstvo pre súrnu úlohu, zachrániť našich

blížnych od pomsty večného pekla, skôr ako bude neskoro.

Veríme, že je Biblia Božie Slovo? Väčšina z nás by Božiu inšpiráciu Svätého písma obraňovala až do krvi a predsa sa prerážame životom a zaoberáme sa tisíco-rakými inými vecami, bez toho, aby sme sa pustili do usilovného a systematického skúmania Písma. Všetci s tým súhlasíme, že to je Zlatá baňa, ale nejakým spôsobom sa tomuto zlatu nevenujeme, ako sa venujeme iným veciam.

Veríme, že sme Kristovými vyslancami? Je to základná pravda. A predsa konáme tak, akoby sme neboli ovplyvnený úctou a odmenou takéhoto povolania. Mnohý iní horlia po našej službe, a my žiaľ kladieme prácu pre nášho Pána späť z prvého na nejaké menej dôležité miesto.

Kristus vyžaduje všetko. Pravda vyžaduje celého človeka. Satan a svet sa uspokojia aj s málom, ale Pán Ježiš má každé oprávnenie, očakávať úplnú oddanosť.

Uvážme si to raz celkom triezvo, potom sme nútení, dať Henrymu Drummondovi za pravdu, ako napísal:

„Daj predovšetkým prsty od kresťanstva preč, kým nie si ochotný, hľadať najprv Jeho Kráľovstvo. Sľubujem ti úbohú existenciu, ak ho hľadáš na druhom mieste.“

Služba

Na svet sme prišli v ľudskej podobe; boli sme utvorení z prachu zeme. Sme nespokojní ostať nikým, tak sa snažíme niekým stať.

Od narodenia nemáme žiadnu vážnosť, ale už skoro s tým začíname, aby sme si urobili nejaké meno. Priam hladujeme po uznaní a dychtíme po potlesku.

Byť sluhom považujeme pod našu dôstojnosť. Prišli sme na svet, aby sme sa nechali obsluhovať a nie, aby sme slúžili. Vybojujeme si teda vysoké vedúce postavenie, až kým nie sme šéfovia, riaditelia, nadriadení alebo úradníci. Ba aj v kresťanskej práci chce väčšina z nás zastávať vedúce pozície; málokto chce robiť podradnú prácu – ísť od domu k domu a evanjelizovať. Realizovať zhromaždenia na uliciach a osobne vydávať svedectvo.

Hoci sme boli stvorení ako ľudia, chceme byť polobohovia, a preto každého, kto odporuje nášmu osobnému hviezdному kultu, tlačíme bezohľadne na bok.

Hoci sme vymyslení ako ľudia, sami sa vyvyšujeme. Porovnávame Božiu vôľu s majetkom, pohodlnosťou a bezpečnosťou. Nikdy nás nenapadne, že by Boh od nás mohol žiadať, aby sme sa dobrovoľne vzdali nášho súčasného životného štandardu, aby druhí mohli nájsť Pána. Nemôžeme si predstaviť, aby nás Pán mohol zaviesť na nejaké neznáme, osamelé a nepríjemné pracovné pole. Sme o tom hlboko presvedčení, že pre

Boží ľud nič nie je dost' dobré, a táto viera ovplyvňuje všetky naše konania.

Nemožno nás označiť práve ako poslušných až do smrti. Náš život je nám totiž skutočne milý. Chceme poraziť diabla skrze Slovo nášho svedectva, ale milujeme svoj život priveľmi na to, aby sme naše svedectvo spečatili smrťou. Pud sebazáchovy je silnejší ako všetky ostatné dôvody.

Nuž a čo s týka smrti na kríži, tak sa celkom uznanlivo zdá, že nám túto cestu určil Pán Ježiš, ale nejako sa nám iba zle darí, zabudovať túto skutočnosť do nášho života. A žiť predsa musíme, však áno? Naučili sme sa, žiť so svetom, bez toho aby sme na seba ťahali ich nenávisť. Je celkom príjemné, ako kresťan v cirkvi vynikať. Sme tohto názoru, že sa každý musí zaprieť sám a zobrať na seba kríž, ale kríž jednoducho nemôže znamenať, že je s tým spojené také niečo ako žiaľ alebo obeť?!

Pre ľudí ako ty a ja napísal apoštol Pavel nasledovné:

„Tak zmýšľajte medzi sebou, ako aj Ježiš Kristus, ktorý mal podobu Božiu a svoju rovnosť s Bohom nepokladal za lúpež, ale vzdal sa hodnosti, vzal na seba podobu služobníka, podobný sa stal ľudom, a keď sa zjavil ako človek, ponížil sa a bol poslušný do smrti, a to až do smrti na kríži“ (F 2,5-8).

Disciplína

Kresťan má vo svojom živote možnosť, ísť cestou najmenšieho odporu a vyrovnat' sa ťažkým požiadavkám disciplinovanosti. Tým, že sa neustále poddáva-
me rozmazaným, sladkým žiadostiam tela, vieme veľmi dobre zabrániť bolesti, ktorú so sebou prináša únava, hlad a nedostatočný komfort. Keď sa ale namáhame, aby sme vytvorili náš život podľa možnosti čo najpríjemnejším, budeme neplodní a plytkí; Soľ stratí svoju slanosť.

Telo bojuje bez upustenia preto, aby s ním bolo zaobchádzané ako s „Hviezdou“. Chce byť zásobované potravou až do presýtenia, vždy dostávať dostatok spánku, byť obklopené komfortom a aby sa oňho dbalo s pozornosťou. Keď sa nenaučíme hovoriť „Nie“ a naozaj tak nemyslieť, tak v našom živote s Bohom nebude žiadny pokrok. Telo musíme so všetkými jeho obľúbenými žiadosťami a chůtkami ukrižovať. Musíme ísť do mäsa a krvi, skoro ráno vstať, vykupať čas, a odmietať cestu ústupčivosti s nami osobne.

Kvôli šokujúcemu nedostatku disciplíny sa kresťanstvo stalo bezmocným obrom. Vlastní opovrhnutie sveta.

Disciplinovaný život neveriacich často zjavuje mnohých kresťanov vo veľmi zlom svetle.

Keď sa raz pýtali klaviristu Paderewskiego o tajomstve jeho úspechu, hovoril: „Hodinu čo hodinu, deň čo

deň, som cvičil stupnice, tak dlho, kým moje úbohé prsty boli odreté skoro na kosť.“

O Miltonovi sa hovorí, že každý deň vstával včasráno o štvrtej, aby písal „Stratený raj“. Noah Webster pracoval 36 rokov, kým sa mohlo objaviť prvé vydanie jeho slovníka.

Ľudia sú vždy znova pripravení, pre svetskej pocty zobrať na seba obrovské bremená. Sir Ernest Shackleton dal raz do novín nasledovné oznámenie:

„Hľadám mužov na nebezpečnú cestu. Malá odmena, tuhá zima, dlhé mesiace úplnej tmy, stále nebezpečenstvo. Istý návrat nemôže byť zaručený. Po úspešnej ceste úcta a uznanie.“

Všetci došli bezpečne späť domov a boli povážení úctou a uznaním. Pristúpili na to, aby dostali pomínutelnú korunu; o koľko viac by sme to mali byť pripravení zobrať na seba my, pre nepomínutelnú korunu.

Mnohí by si radi užili odmenu, za dobre vykonanú prácu, ale trápenie, žiaľ a samotu, ktoré sú s tým často spojené, na seba vziať nechcú. Pre Gibbona to znamenalo 26 rokov disciplíny, aby písal „Rozmach a pád Rímskej ríše“. Pre Bryanta to znamenalo 99 krát prepísať „Thanatopsis“.

Jowett raz povedal: „Veľká ctižiadostivosť v duši bez paliva nemôže ostať nažive. Všetka telesná energia sa v jej plameni roztaví. Vášnivá oddanosť veľmi zaťažuje nervy. Nedôležitejšie veci sú očistené preč, aby sa

udržal oheň v centre. Neexistuje žiaden muž a žiadna žena so svätou kresťanskou vášnivost'ou, ktorí sviecu na oboch koncoch nepodpália.“

Veľký prírodovedec Audubon bol pripravený na seba na dlhšiu dobu vziať namáhavý a nepohodlný život, aby mohol lepšie preskúmať svet vtákov. Robert G. Lee o ňom píše nasledovné:

„Telesné starosti uňho neplatili, v porovnaní s úspechom v jeho práci. Noc čo noc o polnoci vstal a šiel do oblasti močariska, aby tam preskúmal správanie niektorých nočných sokolov. Nehybne sa schúlil učupený vo vlhkej temnote a pociťoval to ako bohatú odmenu, keď objavil po celotýždennom čakaní ďalšiu vlastnosť o jednom jedinom vtákovi. Celé dlhé leto chodil deň čo deň k močariskám pri New Orleans, aby pozoroval jedného plachého vtáka. Skoro po krk pritom stál v pomalej vode a skoro nedýchal, zatiaľ čo sa popri jeho tvári kízalo nespočetné množstvo jedovatých mokasínových hadov a veľké aligátory sa pred mlčanlivým pozorovateľom vynárali a ponárali.

„Nebolo to nijako príjemné“, hovoril Audubon, pričom jeho tvár žiarila nadšením, „ale čo to už znamená? Mohol som toho vtáka fotografovať.“ Urobil všetko pre fotografiu jedného vtáka.“

Veľkí vojvodcovia histórie sa učili všetkej disciplíne. Slávni hudobníci sa museli zohnúť pod jarmo seba výchovy. Vodcovia v každej oblasti života pracovali, cvičili, trpeli a vytrvali, kým nedosiahli vrchol. Tieto výšky, na ktoré sa slávni mužovia vyšplhali a na kto-

rých ostali, neboli dosiahnuté krátkymi výškovými letmi, ale oveľa viac tým, že – počas toho kým ich druhovia spali – námahavo v noci dokonali výstup.

Boh vyzýva každého kresťana k disciplinovanému životu: V našom modlitebnom živote musí byť disciplína, disciplína pri skúmaní Písma Svätého, disciplína pri vydávaní svedectva, disciplína v živote zriekania sa a sebaobetovania. Kvôli vzoru Pána Ježiša, kvôli vrieskajúcej núdzi zanikajúceho sveta a kvôli nebezpečenstvu každého jednotlivca, aby sme napokon samotne neboli zavrhnutý, sa chceme učiť a držať sa disciplíny, aby Kristus obdržal väčšinu a to najlepšie z nášho pominateľného života.

Odmietnutie

Viac ako raz nás Nový zákon oslovuje tým, že vernosť voči Kristovi nevyhnutne so sebou prináša odmietnutie. Kto je rozhodnutí poslúchať, musí byť odhodlaný stáť sám.

My všetci sa toho obávame, byť vysmievaní a opovrhovaní. Chceme byť prijatí. Nutne potrebujeme pocit „byť príslušníkmi“, to vzniká, keď sa nášmu okoliu prispôsobíme. Nikto tu nechce stáť ako zvláštna postava, – ako samotár – , ako nekonformista.

Ale kto chce putovať s Bohom, musí byť pripravený, túto cenu zaplatiť. Pán Ježiš bol v Jeho dobe predmetom posmechu ľudí. Takto sa bude vodiť všetkým, ktorí ho nasledujú.

Svet nemôže znišť človeka, ktorí sa oddáva Božej vôli.

Posvätný život oddaného učeníka odsudzuje hriech a sebeckosť svetsky zmýšľajúcich ľudí. Ale ešte ťažšie znesiteľné je nepriateľstvo iných kresťanov. Je už dosť ťažké, keď nás dotierajú neveriaci, ale potom ešte musíme piť aj kalich trpkosti, ostré opovrnutie nesvätých svätých.

Ježiš sám bol predsa odmietaný svojimi vlastnými bratmi. Mysleli si, „stratil rozum“! A to jednoducho preto, pretože postavil Boha na prvé miesto a Seba na posledné. Takéhoto človeka nemohli znišť. Jeho slová a skutky ich priviedli do rozpálenia.

Apoštol Pavel o tom mohol spievať pieseň. Telesným Korintským napísal:

„Lebo tak sa mi zdá, že nám, apoštolom, vykázal Boh posledné miesto ako odsúdeným na smrť; veď sme sa stali divadlom svetu, aj anjelom aj ľudom. My sme blázni pre Krista, a vy rozumní v Kristovi. My slabí, a vy silní; vy slávni, a my znevažovaní. Až do tejto hodiny aj hladní sme, aj smädní, aj nahí, aj bití, aj bez prístrešia, aj sa namáhame, pracujúc vlastnými rukami; zlorečia nám, a my dobrorečíme; prenasledujú nás, a my trpíme; hanobia nás, a my sa im prihovárime. Sme ako smeti sveta, vyvrhelmi všetkých až dosiaľ. Nepíšem toto preto, aby som vás zahanbil, ale aby som vás priviedol k rozumu ako svoje milované deti“ (1K 4,9-14).

Cirkev potrebuje ľudí, ktorí sú pripravení, plávať proti prúdu.

Potrebuje chlapcov a dievčatá, ktorým nevadí byť urážanými a pohŕdavo zaobchádzanými. Potrebujeme novú generáciu, ktorá má odvahu k iným hodnotám, inému oblečeniu a reči, a k iným cieľom. Hľadani sú dnes muži a ženy, ktorí ostávajú verní svojim presvedčeniam o biblickej pravde a povinnosti, aj keď skrze to stratia svoje bohatstvo, radosť a vlastný život.

Niektu raz povedal: „Radšej stokrát účinná zvláštnosť, ako neúčinná obvyklosť.“

Úprimnosť

Adam Clark bol zamestnaný v jednom textilnom obchode, kde predával vznešeným zákazníkom tkaniny a hodváb. Jedného dňa mu jeho zamestnávateľ navrhol, aby vyskúšal, pri meraní hodváb trošku natiahnuť; to by zvýšilo odbyt a zárobok a aj Adamovu dôležitosť pre firmu.

Mladý muž sa vzpriamril od svojej práce, pozrel svojmu šéfovi odvážne do očí a povedal: „Sir, možno sa váš hodváb dá natiahnuť, ale ja rozhodne nemám natiahnuteľné svedomie!“

Boh odmenil Adama Clarka za to, že tak konkrétne navonok predstavil svoje svedomie tým, že ho vzal z tohto obchodu s textilom a urobil ho spôsobilým napísať výklad o knihách Biblie.

Každý z nás je vystavený neustálemu pokušeniu, „naťahovať hodváb“. Pravidlá veľkej spoločnej spálne môžu byť zlomené, bez toho, aby to niekto zbadal. Priestupky spoločenských poriadkov zostanú väčšinou skryté. Takýmto prestúpením napr. môže byť zamestnanie na určitý čas; vieme prácu zbytočne naťahovať alebo nepracovať celých šesťdesiat minút, keď nás zamestnávateľ platí za celú hodinu.

Rozpínavosť tvojho svedomia, môže byť často značne zaťažovaná hrou otázka – odpoveď alebo dôkladným vyšetrením. Splátky daní z príjmov už nechali niektoré hlasno protestujúce svedomia umlknúť. Výhľad, si ľahkým spôsobom privyrobiť pár korún, je často lákavý, pre monitor, ktorý nám dal Boh. Často sa jednoducho nezdržíme.

Na technických vysokých školách sa učíme, aké zaťaženie môžu vydržať rôzne kovy. Na vyučovacích hodinách medicíny sa učíme, aký tlak môže vydržať mozog. V každej škole života sa môžeme učiť, aké ohybné je naše vlastné svedomie.

Len príliš často veríme, že našimi obľúbenými priestupkami privedieme nanajvýš krv nášho šéfa do varu. Najosudnejšie sa takéto správanie prejavuje na našom vlastnom charaktere. Stála záťaž svedomia, ho zbavuje pružnosti. Úbohé, týrané svedomie sa stane zbabelým, a napokon spolupracuje.

Najhoršie pri tom ale je, že stratíme pocit pre všadeprítomného Boha, Boha, ktorý vidí všetko čo robíme, ktorí počuje všetko čo hovoríme, Boha, ktorý spozná

každú pohnútku nášho srdca. Množstvom akým sa náš Boží obraz zmenšuje, vädne naša duša do tejto miery; náš život stratí všetko vyžarovanie a stane sa bezvýznamným; zakrpatie.

Pavel sa v tom cvičil, aby mal v každý čas svedomie pred Bohom a ľuďmi bez úhony (Sk 24,16). Zastavil Timotea na to, aby si zachoval vieru a dobré svedomie (1Tim 1,19). Všimnime si teda: viera a dobré svedomie. Jedno je bez druhého pokrytectvo.

Preto by sme sa mali usilovať vždy za tým, aby sme si zachovali citlivé svedomie! Náš duchovný stav by sme mali merať podľa toho, ako sa chováme v tme, vtedy, keď nás žiadne ľudské oko nevidí. Radšej by sme mali byť pripravení zomrieť, ako klamať. Radšej by sme mali ísť do neba s čistým svedomím, ako ostať so zlým tu na zemi.

Dary

Podľa akej zásady sa vlastne rozhodujeme, kam dáme naše peniaze, ktorými chceme podporovať Pánovu prácu?

Dnešná doba nám to naozaj nerobí jednoduchým, pretože sme z tak mnohých strán prosení o pomoc. Rozhlas, roztomilé siroty, evanjelisti, verní misionári a priekopníci vo vlasti, aby sme vymenovali iba niekoľko tiesňových volaní, ktoré nás každodenne dosahujú.

Je asi samozrejmé, že naše dávanie by malo byť duchovne vedené ako odpoveď na vážnu, vernú modlitbu. A je to asi práve tak samozrejmé, že by sme sa najprv mali my sami odovzdať Pánovi, a až potom naše peniaze (2K 8,5).

Okrem toho ale existuje niekoľko pokynov, ktoré nám možno môžu pomôcť, rozhodnúť sa podľa Božej vôle.

V prvom rade máme pevný záväzok voči nášmu vlastnému zhromaždeniu. Ak máme podiel na ich výsadách, tak by sme mali byť taktiež pripravení, s nimi znášať aj ich výdavky a podporovať ich evanjelizačnú činnosť na ich vnútornom a vonkajšom misijnom poli. Niektorí sú toho názoru, že všetky peniaze, ktoré chceme darovať, by mali byť ďalej posúvané miestnou cirkvou. Možno je tento postoj extrémny, ale iný, pri ktorom dávame peniaze na každý extravagantný, populárny čin a miestna cirkev pritom ostáva nepovšimnuté, je rovnako extrémny.

Ako ďalšie máme zvláštnu povinnosť voči tým, ktorí sa v súlade s novozákonnými princípmi pokúšajú postaviť pod pohanské cirkvi.

Ak naozaj veríme, že Božia cirkev je nástrojom na zemi, ktorou svoju cirkev zväčšuje, tak by sme mali byť verne zaviazaný tým, ktorí podľa novozákonného vzoru spolu budujú kráľovstvo Božie.

Pred niekoľkými rokmi navštívil bohatý brat na ceste do svojej dovolenkárskej krajiny iného brata, ktorý sa tam namáhal ako priekopník. Po tom čo videl to drob-

né zhromaždenie, povedal: „To snád' nie, Bud, s tvojou prácou to tu ale vôbec nenapreduje. Radšej dám svoje peniaze úspešnejším podnikom ako...“ a uviedol nejaké kresťanské mládežnícke hnutie, v ktorom sa skutočne niečo dialo. Bud povedal, že to je jeden z najdeprimujúcich zážitkov v jeho celkovej službe pre Pána.

Keď veríme v novozákonné zásady pre cirkev, tak by sme tiež mali podporovať tých, ktorí podľa toho konajú.

Potom si myslím, že máme zvláštnu zodpovednosť voči tým, ktorí vo viere napredujú bez finančnej podpory, ktorých oči sú upreté iba na Pána, a ktorí ich veľké problémy nevešajú na veľký zvon.

Kresťanské žobranie sa správne povediac vyvinulo k umeniu. Zoznamy adries dôverčivých darcov sú predávané; emocionálne výzvy sú vedome nasadzované, aby sa najprv získali srdcia a potom uvoľnila peňaženka. Mám zvláštnu priehradku na žobravé listy; je denne vyprázdňovaná.

Ak dáme peniaze nejakej kresťanskej organizácii, máme na to právo, dozvedieť sa, koľko je z nášho daru zhltnuté všeobecnými výdavkami a koľko z toho nakoniec získajú hladujúce národy. Niektorí známi evanjelisti, ktorí na nás môžu nasmerovať srdce obmäkčujúce výzvy, žijú sami v kráľovskej nádhere a tiahnu od jedného vznešeného hotela k druhému. A to všetko sa deje v mene Toho, ktorí sa kvôli nám stal dobrovoľne úplne chudobným!

Máme na to právo, dozvedieť sa, či sú naše peniaze rozumne a účinne použité. Z času na čas vždy znovu zavesíme kresťanom na nos celkom nezmyselné Projekty. Ba aj veci, ktoré by boli sami o sebe dobré, sú práve často protivníkmi najlepšieho.

Určité kresťanské podniky sľubujú zverejnenie mien darcov. To by už pre nás malo byť dostatočným dôvodom. „Ale keď ty dávaš almužnu, nech nevie tvoja ľavica, čo robí pravica, aby tvoja almužna zostala v skrytosti, a tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí tebe“ (Mt 6,3.4).

A ešte niečo! Nemám nič proti tomu, dávať peniaze príslušníkom z rozvojových krajín, ktorí v tejto krajine idú od jedného zhromaždenia k druhému prosiť o finančnú podporu. Ibaže príliš často sú týmto premrhane na neúčinnú službu medzi vlastným obyvateľstvom, lebo sú finančne lepšie postavení. Domáci pracovníci by mali byť podporovaní domácimi cirkvami. Keď chceme pomôcť, môžeme kedykoľvek náš dar nechať dopraviť dôveryhodnými misionármi, ktorí sú najlepšie oboznámení s miestnymi pomermi.

Oslobodenie od dane nie je správny motív na sponzorstvo. Napriek tomu by sme mali vedieť, aké práva nám naše krajiny, čo sa toho týka, pripúšťajú. Takto môžeme v USA darovať napr. až 30% nášho hrubého príjmu bez dane na prácu Pána, v Nemecku je to momentálne 5% hrubého príjmu a na Slovensku 2%. Nie je to žiadna výnimočná cnosť, keď darujeme peniaze štátu, ktoré vôbec nežiada, a ktoré môžu byť nasadené k večnému požehnanu iných.

S týmito bez výberu odchytenými dôkazmi táto téma „Kam dám svoje peniaze?“ určite ešte dlho nie je vyčerpaná, ale možno sa týmito podnetmi môže v tejto oblasti vyvinúť nové sebavedomie pre našu zodpovednosť.

Šaty

Najviac ľudí žije pre jedlo a šaty. Ich malý život sa točí iba okolo tejto osi. Deň čo deň chodia do práce, aby zarobili peniaze, ktoré potom na to vydávajú. Preto aj nie je udivujúce, že väčšina obchodov predáva potraviny alebo šaty.

Ježiš učil svojich učeníkov, aby sa týmito vecami priveľa nezaoberali. Kresťan má dôležitejšie úlohy. Má tu zastupovať záujmy svojho Pána. Ak postaví Boha na prvé miesto, bude aj o jeho životné potreby postarané.

Keď kresťan nie je opatrný, zbadá, že rozsah, v ktorom investuje čas a peniaze pre potraviny a šaty, lavínovite narastá. Je tu potrebná bdelosť a disciplína, aby tieto oblasti kresťana ostali pod vládou Ježiša Krista.

Pozrime sa, čo na to hovorí Nový Zákon, ako by sa mal obliekať kresťan. Dve najdôležitejšie miesta k tomu nájdeme v 1. liste Timoteovi ako aj v 1. liste Petra:

„A podobne, aby sa ženy cudne a zdržanlivo ozdobovali slušným odevom, nie umelým účesom a zlatom,

perlami alebo drahocenným rúchom, ale dobrými skutkami, ako sa patrí na ženy, ktoré sa priznávajú k bohabojnosti“ (1Tim 2,9.10).

„Vaša ozdoba nech nie je vonkajšia: zapletené vlasy, navešané zlato, naobliekané šaty, ale skrytý človek srdca, to jest neporušiteľný a pred Bohom veľmi vzácny duch krotkosti a tichosti“ (1Pt 3,3.4).

Hoci sa tieto citáty z Biblie obracajú na ženy, obsahujú zásady, ktoré platia pre všetkých - ženy a mužov. Ako niektoré z týchto zásad vyzerajú? Prvá otázka, ktorá je zásadne nadhadzovaná, je otázka ohľadom výdavkov. Koľko peňazí vydávame na šaty? Je to naozaj všetko potrebné? Nemohli by sme peniaze použiť lepšie?

Z 1. listu Timoteovi 2,9 jasne vyplýva, že drahé šaty sú zakázané; píše sa „nie... drahocenným rúchom“. Nejde tu o to, či si to môžeme dovoliť alebo nie.

Pre kresťana to je hriech, vydávať peniaze na drahé šaty, lebo to Božie Slovo zakazuje.

Ale aj ľudský súcit nám to zakazuje. Zúfalý stav mnohých národov na celom svete, ich obrovské duchovné a telesné potreby nám dajú rozpoznať, že by to bolo tvrdé a bezcitné, vydávať zbytočne peniaze na šaty.

A to sa nevzťahuje len na kvalitu šiat, ktoré kupujeme, ale aj na množstvo. Niektoré naše šatníky vyzerajú ako miniatúrne vydanie šiatrov a obchodov ako Etienne Aigner alebo Betty Barkley. Keď cestujeme na do-

volenku, tak tyčka na šaty na zadnom sedadle nášho auta nosí celú paletu oblekov, košiel' alebo šiat, ktorá by mohla robiť konkurenciu kolekčii vzoriek cestovného zástupcu.

Prečo si vôbec robíme takéto výdavky? Nie je príčinou naša pýcha? Ako radi to máme, keď nám ľudia robia komplimenty o našom dobrom vkuse a našom elegantnom vystupovaní. Ale ako to je s tým druhým hlasom, ktorý nás ticho napomína: „Vaše bohatstvo zhnilo a vaše šatstvo zmoľavelo ... Nahromadili ste si bohatstvo v posledné dni ... Hýrili ste na zemi a hodovali; vykrmili ste si srdcia ako v deň zabíjačky“ (Jk 5,2-5).

Ale otázka nákladov je len zásadou, ktorou by sme sa mali nechať viesť. Druhou je skromnosť. Pavel píše „v skromnom zovňajšku“. Významom tejto výpovede je „zdržanlivo“.

Šaty majú okrem iného aj inú úlohu, zakryť nahotu človeka. To bol prinajmenšom počiatočný účel. V dnešnej dobe však skôr ide trend do protismeru, lebo šaty sú väčšinou uspošobené tak, že stále viac z tela odhaľujú, miesto toho, aby ho zakrývali. Takýmto spôsobom si človek vychvaľuje svoju hanbu. Ani nie je udivujúce, keď to neveriaci takto dodržiajú, ale je predsa veľmi šokujúce, keď ich kresťania napodobňujú.

Skromný výzor znamená aj poriadny zovňajšok, čo poukazuje na to, že kresťan by nemal behať oblečený ošarpane, neporiadne alebo nedbalo. Oveľa viac by

mal nosiť čisté šaty, ktoré dobre sedia a sú v poriadnom stave.

Vo všeobecnosti kresťan bude zabráňovať každému druhu šiat, prostredníctvom ktorého na seba bude upútať pozornosť, lebo na to tu nie je.

Nebol vsadený na túto zem ako šperk, ale jeho životná úloha pozostáva v tom, aby bol úrodnou révou na viniči.

Môžeme na seba rôznymi spôsobmi upútať pozornosť: staromódnymi alebo nápadnými, neozdobnými, jednoduchými šatami, krikľavými farbami alebo zvláštnymi kombináciami – takého niečoho by sme sa mali vyvarovať.

Nakoniec by sa mal kresťan – a predovšetkým mladý veriaci – vyhýbať poburujúcim šatám každého druhu. Hovoril som už o určitých „odhaľovacích“ módných trendoch. Šaty však môžu pokrývať aj celého človeka a predsa zvädzať k hriechnym žiadostiam. Súčasné módné úkazy nie sú uspošobené tak, aby povzbudzovali k duchovnému správaniu. Naopak, prinášajú sexom posadnuté nastavenie našej doby úplne k prejavu. Mali by sme si urobiť pevnou zásadou, nikdy nenosiť šaty, ktorými by sa mohla prebudiť žiadosť, alebo ktoré by to robili druhým ťažké, viesť život v zmysle Krista.

Hlavným problémom však samozrejme je, že v spoločnosti vládne obrovský tlak konformizmu. Bolo to tak vždy a nič sa ani nezmení. Kresťan potrebuje veľké

množstvo odvahy, aby odolal extrémom, plávať proti prúdu verejnej mienky a vedieť sa obliekať tak, ako nám to naznačuje evanjelium. Dovoľme, aby bol Kristus Pán nad našim šatníkom, potom už nebudú žiadne problémy.

Sociálne sebavedomie

V dnešnej dobe sa mnohí sťažujú nad tým, že cirkev stratila svoje sociálne sebavedomie. Evanjelikálnym kresťanom sa vyčíta, že sa málo angažovali v reformných hnutiach. Často sa nám vytýka, že veriaci by mali stáť v najprednejšom fronte v boji za občianske práva, politickú integráciu a atómové odzbrojenie. Ak nepostupujeme dosť energicky proti komunistom alebo fanaticky nepodporujeme kandidáta konzervatívnej strany, potom to vyzerá tak, akoby s našou vierou niečo nesesedelo.

Tento postoj je úplne absurdný. Je jednoducho satanovým trikom, aby obrátil naše pohľady od toho najdôležitejšieho na vedľajšie veci. Je to satanova metóda, ktorou sťahuje cirkev na svetskú úroveň a veriacich zbavuje sily.

Najväčšie dobrodenie, ktoré môže kresťan spoločnosti preukázať, pozostáva v tom, zvestovať jej Krista ako jedinú nádej človeka.

Nie je žiadna náhrada pre znovuzrodenie. Politika, vzdelanie a sociálne reformy majú v posledných storočiach úplnú bezbrannosť, zmeniť ľudskú prírodu

k hojnosti podpretej dôkazom. Z akého dôvodu by sa kresťan mal vzdať jedinej spoľahlivej metódy v prospech týchto slabých a biednych elementov (G 4,9)?

Apoštol Pavel vedel robiť niečo lepšie, ako používať svoj čas v politických vojenských výpravách na odstránenie otroctva. On kázal to nefalšované evanjelium v čase i nečase a otroctvo skoro úplne zmizlo.

Keby sme žili v úplnom sebavedomí úcty nášho kresťanského povolania, stáli by sme široko ďaleko od úbohej politiky tohto sveta. Keby boli Božie myšlienky o poslaní cirkvi našimi myšlienkami, tak by sme sa nikdy nepoddali telesným reformným úsiliam ľudí.

Keby sme skutočne uznávali hodnotu a silu Božieho Slova ako vzácnu, tak by sme ju nikdy nevydali v prospech nejakej slabšej zbrane.

Božím cieľom dnes je, zavolať si kvôli Jeho menu ľud spomedzi pohanov (Sk 15,14).

Užívame si výsadu, že smieme pôsobiť na tomto Božom pláne. Ale má naše pôsobenie pozostávať azda v tom, starať sa o to, aby sa pohanovia cítili v svojej špiny a skazenosti ešte lepšie? Máme ich pozemskú existenciu na pár dní uľahčiť? Alebo by sme ich nemali radšej zoznámiť s Tým, ktorý zomrel, aby ich oslobodil z tohto zlého, časného sveta a večne zachránil ich duše (G 1,4)?

Kresťania sú v tomto svete cudzincami a pútnikmi. Cestujú cez neznámu krajinu, ale sú na ceste domov. Na ich ceste týmto svetom však nemajú prijať charakter tohto sveta, ale oveľa viac prostredníctvom ich svedectva získavať iných pre Krista a večný život. Kresťania sú skutočne spoločnosti niečo dlžný. Sme dlžníkmi všetkých ľudí (R 1,14). Najlepšie tento dlh porovná kresťan, ktorý svoj čas nasadí preto, aby získal ľudí pre Krista. Skutočne spasený, duchovne naplnený kresťan je najväčším požehnaním, ktoré sa spoločnosti môže dostať.

Náš vzor

Jeden z najvznešenejších princípov duchovného života je skutočnosť, že my deti svedčíme o našom vernom obraze. Príslovie „Aký otec taký syn“ sa nezhoduje len s výzorom, ale taktiež aj s duchovným charakterom.

Keď v mojom živote existuje tmavé miesto, pravda, pod ktorým som sa nesklonil, potom svojmu zverencovi určite ďalej nemôžem pomôcť. „Či môže vodiť slepý slepého?“ (L 6,39).

Nemôžem predsa vážne očakávať, že sa moji žiaci vyzdvihnú nad moju vlastnú úroveň (aj keď to – chvalobohu – robia mnohí). Vo všeobecnosti však platí: „Nie je učeník nad učiteľa, ale dokonalý bude každý, keď bude ako jeho učiteľ“ (L 6,40). Keď má môj žiak v oku triesku neposlušnosti, tak ju môžem sotva od-

strániť, keď sa v mojom oku nachádza brvno vzdorovitosti.

Učiteľ, ktorý vedie život úplne oddanej poslušnosti voči jasným prikázaniam Písma, splodí aj takýchto synov. Rovnako však bude podávaná ďalej aj každá náchylnosť z mojej strany, uzatvárať oblasti svojho života pred vládou Krista, na moje potomstvo.

To isté platí pre život v rámci kresťanských spoločností. Mladí ľudia majú zvláštne spôsoby pripodobňovania sa starším kresťanom v ich správaní a spôsobe vyjadrovania sa. Ich duchovný stav barometra je veľmi rozhodujúco ovplyvňovaný ich okolím.

To isté platí aj pre metódy kresťanskej práce v službe pre Krista doma a v zahraničí. Väčšina z nich od práve došlých kresťanov ku viere nie sú tak originálne. Hľadajú na nás, aby sme im ukázali, ako sa majú správať. Keď na nás môžu vidieť iba vyblednutú, ošúchanú napodobeninu originálu, tak potom vec Kristova týmto veľmi mohutne trpí.

My predsa všetci chceme, aby mladí veriaci súrodenci žili na úctu Božiu a požehnanie ľudstva. Desí nás, aké dôležité im sú materiálne veci a ako ľahostajne sa ukazujú voči duchovným pravdám. Zdá sa, že nám ani nenapadlo, že práve my môžeme byť najväčším a jediným dôvodom prekážky, že vedú život, ktorý ukazuje tak málo oddanosti Kristovi. Keď im my starší predžijeme horiaci kresťanský život, môžeme aj očakávať, že títo „nemožní tínedžeri“ uskutočnia obrat.

Vyznávam, že ma táto skutočnosť o odovzdávaní duchovnej podobnosti priveľmi zasiahla a vyzvala. Stále sa skláňam pod otázkou: „Si šťastný plodiť takých učeníkov ako seba?“ A stále viac túžim po tom, aby som vám mohol vyložiť verš, ktorý som v mojej službe vždy trochu zanedbával: „Napodobňujte ma“ (1K 4,16).

Lapanie po vetre

„Vzdelanie, veľké čarovné slovo a podvod vekov, nás omamuje, aby sme sa vyzbrojili do života, a je predpísované ako liek na všetko a pre každého, počnúc kriminalitou mládeže až po predčasné zostarnutie.

Väčšinou však slúži na to, aby zväčšila hlúposť, vyžiadala si márnomyseľnosť a zvýšila ľahkovernosť. Vzdelanie dodáva poddaných pre úspech a skazu vymývania mozgov, ktorými sú tlač, rozhlas a televízia úplne k službám“

Malcolm Muggeridge

Mladí ľudia s kresťanských rodičovských domovov sú príliš často vzdelávaní pre svet namiesto Vykupiteľa; pre peklo namiesto neba.

Keď sa dnes opýtame normálneho kresťanského rodičovského páru: „Čo je vaším cieľom pri vzdelávaní vašich detí?“, potom väčšina odpovedá: „Dobré povolanie“ alebo „Finančná nezávislosť“ alebo „Schopnosť uživiť rodinu a udržiavať si istú životnú úroveň.“

Možno sa vyjadrujú rôzne, ale v podstate sú všetky odpovede predsa rovnaké. Chceme, aby naši mladí ľudia postupovali vpred. Nepravíme si, aby boli vo finančnom ohľade predbehnutí inými. Máme pevný obraz o tom, čo je pre naše deti potrebné, a vyvíjame na nich tlak každého druhu, aby sme ich do tejto schémy vtlačili. Chceme aby šli na slávne vysoké ško-

ly, čím slávnejšie sú, tým lepšie. Chceme, aby našli prácu v nejakej firme, ktorá je v našom okolí uznávaná. Chceme, aby sa dali do dobrej partie – s niekým, kto disponuje s určitým spoločenským postavením. Chceme, aby bývali v krásnej predmestskej štvrti, aby odovzdávali dobrý rodinný obraz a užívali si všetky veci, ktoré boli nám ako mladým ľuďom odoprené. Chceme, aby svojich málo voľných večerov a nedeľ venovali cirkvi.

Ktorí rodičia ukazujú svojim deťom prácu pre Pána ako cestu hodnú námahy pre ich život?

Koľko otcov posmeľuje svojich synov k tomu, aby všetky sociálne príjemnosti napísali do vetra, vzdali sa každého komfortu a poslúchali misijný rozkaz?

Koľko mám si pre svoju dcéru želá život služby a obete pre Krista?

V podstate sme sa v našom názore na život stali svet-skými a následne rodíme deti škrtiacemu anjelovi. Vychovávame generáciu, ktorá bude vydávať svoje najlepšie talenty pre veľký podnik, ale nie pre Krista. Budú robiť pre peniaze to, čo nerobia pre Majstra!

Univerzity

Tlak rodičov je zreteľný väčšinou vtedy, keď je ich ratolesť v poslednej triede gymnázia. Nie je žiadnou otázkou, že bude následne študovať. Či je na to nadaná, vôbec nezaujíma. Celkom jednoducho musí mať

vysokoškolské vzdelanie. Druhí mladí ľudia v cirkvi koniec koncov chodia tiež na univerzitu.

Zdá sa, že rodičom nikdy nepríde na um, že by ich deti možno boli vhodnejšie pre nejaké remeselnícke povolanie. Prečo vlastne nie? Napokon, život kresťana slúži hlavne na to, aby sa staral iba o živobytie, tak aby najväčší podiel času a osobných nadaní mohol byť využívaný na to, aby poháňal Kristovu vec vpred.

Kresťan, ktorý vykonáva remeselnícke povolanie môže tento cieľ častejšie lepšie sledovať, ako niekto, kto to v povolání doviedol ďalej, a ktorého krv je vyciavajúcou pomínutelným podnikom.

Ale nič nepomáha. Rodičia sú frázou „Bez vysokého vzdelania nemáš v terajších časoch šancu“ tak úplne preniknutý, že pre ich deti žiadna iná cesta neprichádza do úvahy.

Niektorí otcovia by pravdepodobne upadli do bezvedomia, keby ich syn alebo dcéra prišli domov a vyhlásili rozhodnutie, že sa chcú pripojiť k aktívnemu, dynamickému evanjelizačnému tímu. „Čo“, zdesene by zvolali, „a najlepšie roky tvojho života premárniť?“

Poznám jedného mladého veriaceho muža, ktorý šiel pre veľkú spokojnosť svojich príbuzných a priateľov na jednu známu univerzitu. Ale Boh tam k nemu hovoril a on prišiel k tomuto záveru, že tam nedostal vzdelanie, ktoré potreboval. Keď najbližšie prišiel domov, povedal svojmu otcovi, ktorý bol tiež veriaci, že chce odísť z univerzity a slúžiť Bohu. Otec spoznal,

že takýto krok by všetky jeho dobre premyslené plány pre neskorší úspech jeho syna prehodil cez kopu. Niekoľko hodín mu vyčítal jeho argumenty, prečo by to bolo nanajvýš nerozumné, urobiť to. V pozadí už otec videl spoločenský nedostatok, ktorý by sa k tomuto kroku zavesil.

Nakoniec sa syn pozrel svojmu otcovi rovno do očí a opýtal sa: „Otec, chceš, aby som ďalej žil pre Pána alebo nie?“ Našťastie to bol koniec otcových odporov.

Mnohí rodičia, ktorí sami nešli na vysokú školu, sú posadnutí predstavou, že ich deťom táto výsada nesmie ujsť. V mnohých prípadoch je to slepá, nepremyslená vášeň, ktorej cieľom vo svete je postup vpred a nie duchovné blaho dieťaťa.

Vysokoškolské vzdelanie má svoje miesto, ale to je pri prevrútaných nohách Krista. Je oprávnené, ak v bezprostrednom spôsobe splňa Božiu vôľu života človeka. Ale je na úplne chybnom mieste, keď sa usiluje, že si kresťan urobí vo svete meno, alebo že premárni svoj čas a energiu preto, aby si uchmatol bublinu zemského úspechu. Je oprávnené, keď je naplno a celkom nasadené pre Božie plány, malo by byť ale považované za blato, keď vzdelanie láka človeka pred od podstatného k vedľajšiemu.

„Myslím na Henryho Martyna*, na toho vyznamenaniami zavaleného Cambridgeského absolventa, ktorý

* H. Martyn (1781-1812) odcestoval po skvelom štúdiu v Cambridge do Indie ako misionár, aby tam v preložil NZ a iné do urdčiny a peržštiny.

sa naťahoval za poctami svojej univerzity, a predsa pociťoval zvláštnu prázdnotu, keď nadišiel deň jeho triumfu: „Bol som úplne prekvapený, keď mi bolo jasné, že to bolo lapanie po vetre.“ Ale bolo to milostiplné prekvapenie, požehnané sklamanie, ktoré bolo dané Svätým Duchom. „Duch Pánov veje nad týmto“ a vytúžená sláva vybledne ako zvädnutá tráva. V tomto sklamaní ležala veľká milosť, pretože teraz boli oči Henryho Martyna upriamené ponad vysokoškolské vyznamenania na ďaleko obšťastňujúcejšiu cenu boja Božieho povolania nahor v Kristovi Ježišovi našom Pánovi. Potom čo uvidel Pánovu nádheru, boli jeho oči dosť jasné, aby videli nesmiernosť neopracovaných a nevýnosných polí Pána a úplne Mu odovzdal svoj život a išiel do Indie“ (J. W. Jowett).

V našom kresťanskom kultúrnom kruhu je to zjavne úplne v poriadku, keď sa mladí ľudia usilujú po športových poctách. Na severoamerických univerzitách sa športu dostáva podstatne väčšia dôležitosť ako u nás. Takýto elegantný mladý muž, ktorý príde do prvého družstva a dodá svojej univerzite titul a popredné miesta v tabuľke, má na sebe niečo celkom pôsobivé. V niektorých druhoch športu sú prirodzene vstavané aj riziká. Možno náš milý mladý kresťan ukončí sezónu s natiahnutou šľachou, zlomeným chrbtovým stavcom alebo inou vyklbenou časťou tela. Potom to ale je úplne v poriadku! Sadrové obvazy sú tu predsa na to, aby každý na nich načmáral svoj podpis, a barlám priľne vždy určitá sláva. Naučili sme sa nehodám v oblasti športu filozofickým postojom postaviť na odpor.

Ale teraz raz úprimne, sme rovnako šťastný z našich udatných hrdinov, ktorí tiahnu do boja za Krista, aby priniesli Spasiteľovi sveta česť?

Sme ešte rovnako filozofickí, keď sú na základe svojho svedectva pre Krista kameňovaní? Sme rovnako tak pyšní, keď realizujú zhromaždenie na ceste v Bombaji, ako keby hrali na plne obsadenom futbalovom štadióne?

Ale to je práve ten drobný rozdiel medzi „fanúšikom“ a „fanatikom“. Pri futbalovej hre môžu diváci povzbudzovať svoje mužstvo až do zachrípnutia, a my ich potom nazývame „fanúšikmi“. Ale keď celé noci v modlitebných zhromaždeniach zápasia s Bohom, keď každému koho stretnú, rozprávajú o Bohu (a tým ich intelektuálnejších bratov a sestry privádzajú do ťažkostí), potom sú „fanatici“. Náš pocit hodnosti leží nejako šikmo ... a síce strašne šikmo!

Volanie k zbraniam

Potom tu je ešte náš postoj, čo sa týka vojenskej služby. Naši synovia dostanú povolávaciu správu a onedlho sú v uniforme. A na tom sa tiež nedá nič zrušiť, alebo? Tiahnu do manévrov, dobývajú prekážky z ostatého drôtu, lezú po zemi pozdĺž paľby strojov a pochodujú nekonečné kilometre. Pravdepodobne raz prídu na front ... strelecké zákopy, krv, smrad, žiaľ. Nemáme to radi, ale akceptujeme to. „C'est la guerre!“ – „Takáto je vojna!“, ako hovoria Francúzi. Keď naši synovia padnú v boji, potom povieme: „Položili

svoj život za vlasť.“ Tomu sa tiež nič nedá vyčítať, že položíme svoj život sa vlasť, alebo?

Ale keď je to už správne, o koľko správnejšie je potom, že dáme svojich synov Pánovi Ježišovi. S akou svätou obetavosťou by sme ich potom mali posmeľovať, opotrebovať sa pre Neho a byť Ním opotrebovaní! Ako by sme im mali držať pred očami nádherný výhľad žitia a umierania pre Božieho Syna!

Ako veľmi by sme mali dbať na výzvu:

„Vydávajte svojich synov, aby prinášali radostnú správu, dávajte svoje peniaze, na urovnávanie ich chodníkov a obetujte sa sami, aby ste zápasili v modlitbe; Pán vám mnohonásobne odplatí, čo ste dali.“

Žiaľ tomu tak nie je. Veľa mám sa stane nervóznymi pri predstave, „stratiť“ svoje deti na misijnom poli. Keď Isabel Kuhnová svojej mame povedala, že ju Boh povolal na službu do zámoria, tak tá dobrá žena povedala: „Len cez moju mŕtvolu“ A presne takto Isabel nakoniec šla... cez mŕtvolu svojej mamy.

Vo väčšine prípadov by sme oveľa radšej videli, keby naše deti prišli o život doma pri nejakej nehode ako v zahraničí v službe pre evanjelium. Keď idú naši synovia k armáde zaobchádzame s nimi ako s národnými hrdinami. Keď chcú ísť do misionárskej služby, tak často narazia na striktné odmietnutie a výčitky.

Odkedy bolo čestnejšie zomrieť za rodnú vlasť ako za vodcu našej záchrany? (Žid. 2,10)

Postavenie je všetko

Keď naše deti našli dobré pracovisko a začínajú strmú kariéru, potom pociťujeme pravý pocit naplnenia. Môžeme sa oprieť a vydýchnuť. Sto rôznymi spôsobmi prezrádzame naše presvedčenie, že nám je postavenie všetko.

Tuto jeden príklad:

„Ako sa má tvoj syn Peter, postupuje dopredu?“

„Áno, ďakujem, naozaj robí dobré pokroky.“

„Čo také robí?“

„No, je viceprezidentom oddelenia pre kancelárske spinky vo firme Zbytočný & spol.“

„A čo robí jeho duchovný priebeg?“

„Ach o tom nemôžem toľko povedať. Pre veci Pána nemá toľko času, akoby rád mal.“

Presne tak to totiž je! Celkom pekne robí niečo pre tento život, ale práve nie tak veľa pre ten budúci, pre život, ktorý sa naozaj ráta!

Väčšinou je to však tak: Peter je horlivý mladý muž s pravým potenciálom pre Pána. Sotva pracuje vo svojom povolání, tu vedenie zistí, že má presne tú schopnosť, na ktorej záleží. Onedlho je povýšený a dostáva aj väčší plat. Samozrejme od neho firma očakáva, že

teraz prinesie väčší výkon. Chce viac z jeho času. Očakáva, že je krátkodobo pripravený vykonávať obchodné cesty.

S pribúdajúcim povýšením zisťuje, že má menej času pre svoju rodinu a ešte menej času pre prácu Pána. V miestnej cirkvi nemôže prebrať stálu zodpovednosť, pretože je častejšie na cestách.

Niekedy by najradšej útočil a urobil niečo, čo priamo prispieva k večnej spáse iných, ale sedí v pasci. Jeho rastúca rodina, jeho nový dom a jeho auto, všetko to ho dostáva pod finančný tlak. A potom musíme zohľadniť, čo by povedali ľudia. Mohol by to azda vydržať, ale jeho manželka by to posúdila ťažšie.

Jeho firma má zvláštnu zručnosť na to, aby vyňala z muža najväčšiu energiu. Celý čas dostáva tlak, tlak a ešte raz tlak. Konkurencia sa stáva silnejšou, obytové kvóty vyššie a niektorí z jeho podriadených práve vrhajú dychtivé pohľady na jeho post.

Jedného dňa potom dostane svoje posledné povýšenie. Vrchol je dosiahnutý. Odteraz to ide nadol. Jeho ruka sa trasie, jeho nervy sú zruinované a on túži po tom, aby vkročil do dôchodku.

Čo mu robí starosti je, že dal firme to svoje najlepšie. Keď ho už nepotrebuje, tak bude sviatočným rozlúčkovým jedlom posunutý na mŕtву koľaj. Potom bude ľutovať, že to najlepšie zo svojho života nedal Pánovi, a postavenie použil len ako prostriedok, aby vyrovnal svoje výdavky. Čo tu chcem povedať je, že postavenie

predsa nie je všetko! Kresťania majú naozaj robiť niečo lepšie, ako svoj život stráviť ako karieristi v krátkodobých koncernoch!

Jenny Lind zanechala svoje pódium na vrchole svojej kariéry. Keď raz sedela s Bibliou v lone v Ostende a pozorovala jemný príliv a odliv ako aj nádherný západ slnka, tak sa jej niekto opýtal, prečo zostúpila v deň svojej korunovácie z trónu. Ukázala na otvorenú Bibliu a povedala: „Nechalo ma to tak málo myslieť na toto“, – a poukazujúc na nádherné slnko – „a vôbec nie na to; a tak som to bez ľútosti vzdala pre ďaleko väčší život.“

Pretože na dobré postavenie kladieme takú veľkú hodnotu, hrá cirkev vždy len druhé husle po práci, a svet ostáva bez evanjelia. Nemalo by to byť ale zle chápané, ako keby sme schvaľovali lenivosť. Nemyslíme ani, aby sa mladí ľudia ako vyhnanci zo spoločnosti celý deň potulovali, pili Colu a iba kedy-tedy venovali misionárskym činnostiam. V žiadnom prípade! Odporúčame dôrazne výnosné zamestnanie. Ale je to otázka priorit. Postavenie je právoplatný prostriedok, aby sme sa mohli starať o každodenný chlieb, ale existuje bod, ktorému sa tieto stále zväčšujúce požiadavky tohto postavenia musia podrobiť nárokom Krista.

Moc dobrého príkladu

Mladí ľudia nie sú hlúpi. Naopak, vedia dobre posúdiť ľudskú povahu. V dospelých čítajú ako v otvorenej knihe. Starší kresťania chcú možno kázať o svätení,

oddanosti a obetavosti. Vedia kázať o misijnom poli a vážnosti služby pre Krista. Ale mladí ľudia môžu povedať, že to čo si naozaj myslia, môže byť zmerané spôsobom akým trávajú svoj čas.

Keď vidia, ako si zodpovední bratia hromadia majetok, obchodu umiestňujú prvé miesto a žijú v luxuse, tak nás to nemá udivovať, keď nasledujú rovnakú predlohu.

Môžeme veriť, že je našim neodňateľným právom, že sa po štyridsiatich rokoch práce stiahneme do nečinného života, ale potom by sme nemali byť sklamaní, keď sa naše deti usilujú o ten istý cieľ, zatiaľ čo svet ide do pekla!

Tucet ospravedlnení

Keď sa mladým ľuďom objasnia Kristove požiadavky, potom ich rodičia spravidla tiahnu do boja niektorými otrepanými teologickými argumentmi. Tu je niekoľko príkladov: „Nemôže predať každý. Niektorí musia ostať pri batožine.“

Tento výrok „ostať pri batožine“ je mimoriadne dobre známy (1S 30,24). Dá sa ale pochybovať, či mal Dávid týmito slovami v úmysle, použiť ich ako ospravedlnenie za neposlušnosť voči jasným učeniam Pána Ježiša. Skutočne totiž neexistuje nebezpečenstvo zníženia pracovných síl, tými ktorí „ostanú pri batožine“. Batožina je dobre chránená. Ba aj keby každý kresťan žil najprv pre Krista, potom tu je ešte vždy Boh v nebi,

ktorí by sa staral o všetky naše potreby. Nikto by neumrel hladom.

Druhé ospravedlnenie je „Nieкто musí byť vysoký finančník, aby boli evanjeliom získaní aj tí majetní!“ To však celkom jednoducho nie je pravda. Pavel prišiel do domu cisára, keď bol v zajatí. Obetavá slúžka vie veľmi dobre získať bohatých, pre ktorých pracuje.

„Jašteričku chytíš rukou, a jednako je v kráľovských palácoch“ (Pr 30,28).

Iba príliš často je tento zaprášený argument pre sluhu ospravedlnením, žiť v lepších podmienkach ako jeho majster. Nieкто možno povie: „Nezaoberaj sa Pánovým dielom až kým jednoznačne nie si povolaný.“ Čo pri tom zabúdame je, že sme do služby Pána povolaní všetci. To je dôvodom našej existencie. Nie sme určení na to, aby sme boli nahou výzdobou alebo žili život, ktorého centrom sme my. Naším povolaním je, zverejniť ľuďom Krista. Nový zákon nikdy nehovorí o tom, že ľudia boli povolaní k zhotoviteľom stanov, rybárom alebo garbiarom. Sme povolaní na to, aby sme boli svedkami; pracovná činnosť je určená na to, aby sa starala o naše živobytie.

Posledným ospravedlnením je žalostná prosba citlivých rodičov: „Ostaň doma, zarob veľa peňazí a podporuj tým dielo Pána.“

Znie to tak samozrejme, ale pritom je prehliadnutá skutočnosť, že najdôležitejšia potreba dnešného kresťanstva pozostáva v duchovne naplnených ľuďoch. V

mojej skúsenosti v službe pre Krista som považoval za jednoduché, pomocou modlitby dostať peniaze, ale bolo niečo úplne iné získať ľudí skrze modlitbu pre dielo Pána!

Späť k základom

Učíme naše deti, hromadiť bohatstvá; Kristus ich vyzýva, dať všetko preč (L 14,33).

Učíme ich, že nie je slušné byť chudobným; Ježiš hovorí: „Blahoslavení chudobní, lebo vaše je kráľovstvo Božie“ (L 6,20).

Hovoríme im, aby ostali doma a boli úspešní. Pán im hovorí: „Choďte po celom svete, kážte evanjelium všetkému stvoreniu“ (Mk 16,15).

Hovoríme im, aby sa dbali o svoju bezpečnosť na zemi. Spasiteľ im hovorí, aby si zhromažďovali poklady v nebi (Mt 6,20).

Navrhujeme im, aby putovali dývaním sa. Slovo im hovorí, aby putovali vierou (2K 5,7).

Je čas, aby sme si vo svetle nasledujúcich, nie príliš neodkladných skutočností nanovo premysleli naše ctižiadostivé plány pre naše deti:

1. Všade na svete sú ľudia bez Krista zatratení.
2. My kresťania máme čo potrebujeme ... evanjelium.
3. Keď im neprávom zadržujeme chlieb života, obviňujeme sa z kriminálneho zanedbávania, ba dokonca z duševnej vraždy.
4. Nepatríme sami sebe. Boli sme vykúpení krvou Pána Ježiša.
5. Nemáme žiadne právo na život v tomto stredobode, v ktorom sami stojíme. Náš život musí byť žitý pre Neho, ktorý za nás zomrel a vstal z mŕtvych.
6. Keď náš život chceme zachrániť, stratíme ho. Keď ho stratíme pre Neho, nájdeme ho; skutočnosť bude patriť nám.
7. O sto rokov bude platiť iba život, ktorý bol žitý pre Krista.

Potrebujeme rodičov, ktorí svoje deti posmeľujú k tomu, aby sa oddali úplne pre Krista. Rodičov, ktorí nie sú urazení, keď ich synovia milujú viac Krista ako otca alebo matku. Rodičov, ktorí neupadnú do paniky, keď budú ich dcéry zatknuté, lebo počúvajú Boha viac ako ľudí. Rodičov, ktorí svojim životom rovnako ako svojimi perami ukazujú, že človek, ktorý postaví Krista na prvé miesto, dosiahne v živote najväčší úspech.

Pred niekoľkými desaťročiami sedel otec vo svojej pracovni, keď niekto zaklopal na dvere. „Kto je tam?“ opýtal sa. „Ja som to, Ed. Môžem s tebou hovoriť otec?“ „Pod' dnu, Ed.“

Ed prišiel dnu, sadol si a po niekoľkých úvodných slovách povedal: „Otec, rozhodol som sa prerušiť moje právnické vzdelanie, lebo mi Pán ukázal, že ma chce mať v misii.“ Otec povedal: „Pod', modlime sa za to.“ Tam, na ich kolenách, zveril otec svojho syna Bohu a slovu Jeho milosti (Sk 20,32).

Tento otec bol Dr. T. E. McCully. Jeho syn Ed šiel do Ekvádora a nechal svoj život na brehu rieky Curaray... zavraždený divými Auca-indiánmi. Keď Dr. McCully rozprával tento príbeh, často dodal: „Aký som dnes rád, že som nepovedal ani slovo, aby som Eda zbavil odvahy alebo mu bránil, keď mi rozprával o svojom povolaní do misie.“

Keď Ježiš prišiel do môjho domu ...

Všetko začalo tým, že som pozval mladého nasledovníka Pána Ježiša, aby počas svojho pobytu v meste býval u mňa. Tento mladý muž bol naozaj horiaci pre Krista, celkom sa mu oddal. Každé vlákno jeho existencie bolo úplne posvätené Pánovi. V jeho spoločnosti nebolo vždy príjemne. Nuž, nech je to akokoľvek, zaparkoval som auto pred mojím domom a keď sme išli k dverám, povedal: „Bude to zaujímavé, bývať v dome muža, ktorý napísal ‚Pravé učeníctvo‘.“

Pri jeho slovách ma obliala horúčosť a zima. Okamžite som začal v mysli chodiť rôznymi miestnosťami domu a rozmýšľal, čo by v nich asi videl. Pýtal som sa, či by v mojich majetkoch videl priamy vzťah ku Kristovmu kráľovstvu, alebo či by si ich všímal ako zbytočný luxus, ktorý prezrádza moju zatvrdilú ľahostajnosť, voči súčasnému strašnému stavu sveta. Môj pokoj bol vážne narušený.

Ale zatiaľ čo som odomkol dvere, myslel som si: „Prečo sa znepokojuješ nad tým, čo by tento mladý muž mohol vidieť? Pán Ježiš je ten, ktorému sa máš páčiť. A On vidí tvoj dom celý čas. Čo v ňom deň čo deň vidí?“ Spomenul som si na to, čo raz povedal F. W. Grant: „Neexistuje lepší test pre hocičo, ako ten, ako to vyzerá v jeho prítomnosti.“ Ale týmto mi bolo ešte horšie.

Jedno viedlo k druhému. Začal som si predstavovať, že som do svojho domu zobral samotného Pána Ježiša.

Mojím hosťom už nebol ten oddaný učeník; bol to sám Majster. Dnes už nebol len mojím Pastierom a mojím Záchrancom, ale aj Tým, ktorý ma preskúmava. V Jeho prítomnosti by som videl veci, ako som ich predtým nikdy nevidel.

Skôr ako sa vydáme na cestu cez dom, by som mal možno spomenúť, že nie všetky opísané veci skutočne vystihovali mňa a môj dom. Ale úmyselne som ich takto znázornil, aby vydali obsiahli obraz o tom, čo mohol Pán Ježiš vidieť v „normálnom“ kresťanskom dome.

Pracovňa

Vchodové dvere boli otvorené a vstúpili sme do priestrannej pracovne. Presne pred nami stál môj milovaný písací stôl – pravý chippendálsky. Ležali na ňom moje vkladné knižky, akcie, cenné papiere a poisťky. Dnes ráno som ich vybral z nástenného sejfu, aby som si ich prezrel. V tomto svete neistoty a nestálosti mi dávalo určitý pocit istoty, nechávať ich kĺzať mojimi rukami, ako každý pochopí. Ale keď som zrazu musel opustiť svoj dom, tak som ich žiaľ nechal ležať otvorené na mojom písacom stole.

Teraz tam k môjmu veľkému hnevu ležali ešte vždy, keď sa Ježiš pomaly približoval k môjmu písaciemu stolu. Na písacom stole stálo ešte niečo – glóbus sveta. A vedľa toho stál môj obľúbený - kalendár výrokov. Bola to zvláštna náhoda, že verše na tento deň boli práve z Matúša 6,19-21: „Nezhromažďujte si poklady

na zemi, kde ich mol' a hrdza ničí a kde sa zlodeji vlamujú a kradnú. Ale zhromažďujte si poklady v nebi, kde ich ani mol' ani hrdza neničí a kde sa zlodeji nevlamujú a nekradnú. Lebo kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce.“

Nejako mi bola moja neúmyselná výstava bohatstva k údivu veľmi nepríjemná. Preto som rýchlo schmatol moje poklady a položil svoje srdce do sejfú späť. Keď som sa vrátil k písaciemu stolu, stál tam Pán Ježiš ešte vždy a pozeral na glóbus, pričom duchapľne pozoroval tie rôzne kontinenty a krajiny. Bez toho, že niečo povedal, som bol prevrtný poznatkom, čo tieto moje „istoty“ mohli urobiť pre celosvetové rozširovanie evanjelia. Bol som ubezpečený, že zatiaľ čo pozoroval glóbus, sa neznepokojoval geografickými hranicami, ale oveľa viac ľudskými dušami, za ktoré On zomrel na kríži na Golgote. Vzhliadol a povedal: „Žiješ vo viere?“

Vždy som si to o sebe myslel. Nebol som aktívny na diele Pánovom? Nevystačil som si s veľmi skromným príjmom? Začal som koktať nejaké ospravedlnenie. Zjavne naňho nezapôsobilo. Opýtal sa: „Nakoľko sa vôbec tvoj život odlišuje od obyčajného dnešného obchodníka? Obidvaja niečo odkladáte na zlé časy. Obidvaja ste závislí na vašej istote vzhľadom na materiálne veci. Nakoľko sa odlišuje váš život čo i len v jednom bode?“ Nežijete obidvaja v dívaní sa a nie vo viere?“

Keď veci videl týmto spôsobom, musel som prirodzene pripustiť, že mal pravdu. Bol to pre mňa poriadny

šok, že som musel uznať, že prinajmenšom v tomto ohľade nebol môj život v žiadnom ohľade iný ako ten mojich neobrátených známych.

Nad mojím písacím stolom viseli moje vysvedčenia. Tvrdo som pre nich a pre diplomy, ktoré viseli vedľa pracoval. Aký hrdý som bol, že som na toľkých územiach vykonal vynikajúce veci. To znamená, bol som tak dlho hrdý, kým ku mne ticho povedal: „Prečo si sa usiloval za týmito všetkými poctami?“ To bolo všetko, čo povedal.

Nikdy predtým mi nesvitlo, ako intenzívne som pre seba hľadal veľké veci. Ale potom mi na um prišli slová Jeremiáša: „Ty si žiadaš veľké veci. Nežiadaj si!“ (Jer 45,5). A v tomto okamihu som si spomenul na to, čo Rudyard Kipling (autor „Knihy džungle“, Kima“ a mnohých iných, nositeľ Nobelovej ceny za Literatúru) raz povedal k svojej absolventskej triede na McGillovej univerzite: „Keď prechádzate životom neusilujte sa o slávu alebo peniaze alebo moc; lebo jedného dňa budete stáť oproti jednému mužovi, pre ktorého všetky tieto veci vôbec nemajú cenu a potom zrazu spoznáte, aký ste chudobní.“ V tomto okamihu som zbadal, že som tohto muža stretol a spoznal som, aký veľmi chudobný som bol.

Kúpeľňa

Keď sme išli pozdĺž chodbou, tak som vrhol pohľad do kúpeľne a videl všetky tie toaletné potreby, fľaštičky, dózy a poháriky. Všetky tie malé zariadenia

a ostatné veci. Moja elektrická zubná kefka visela vedľa zdravotnej skrinky. Bola pre mňa vždy samozrejma. Ale teraz som sa nad sebou sám divil. Normálna ručne poháňaná zubná kefka by svoj účel splnila rovnako. A cenovým rozdielom by mohol niekto v ďalekej Malajzii počuť evanjelium. To my nikdy predtým neprišlo na um. Bol som ako zavraždený poznatkom svojej pohodlnosti. Prial by som si, aby som mohol hneď, podobne Jánovi, padnúť ako mŕtvy k jeho nohám. Toto celé prežitie bolo jednoducho dorážajúce.

Jedáleň

Išli sme do jedálne a našťastie tam nebolo nič výnimočne nepríjemné – nič okrem strieborného riadu na servírovacom stole. Znepokojilo ma to, že som prednedávnom v jednej z kníh od A. T. Piersona čítal: „V kresťanských domácnostiach leží vo forme zlatého a strieborného riadu a neužitočných ozdobných predmetov pochovaný dostatok na to, aby sa postavila flotila 50 000 lodí, naplnila Bibliami a plne naložila misionármi, aby sa v každom opustenom kúte vybudovalo spoločenstvo, a aby sa v priebehu niekoľkých rokov konfrontovala každá duša evanjeliom.“

Bez toho, aby povedal slovo, Ježiš kývol, tak povediac ako znak súhlasu k mojím myšlienkam.

Na stole samozrejme nebolo žiadne jedlo, nič okrem ozdobnej dečky. A predsa som nemohol inak, myslieť na mnohé hostiny, keď sme sedeli pri tomto stole

a napchávali sa jedlom – a jedli, až kým nám nebolo zle. Potom sme sa odvliekli k ďalšiemu kreslu, aby sme sa od tej ohromnej námahy zotavili – a čakali na večeru.

Zrazu som myslel na tých 7000 ľudí, ktorí denne zomierajú od hladu, v krajinách, kde je kaloricky uvedomé jedenie neznáme a odtučňovacie diéty absurdné.

Keď tu Pán Ježiš takto stál, spomenul som si, že často hovoril o postení, ale ja som tieto verše vždy odložil do liečivo historickej zásuvky. Ale teraz som si už nebol taký istý. Možno skutočne mienil, to čo povedal.

Spáľňa

Bolo odo mňa nerozvážne, nechať dvere šatníka otvorené. Vyzeralo to ako obchod so šatami v malom. Od steny ku stene obleky, kabáty a košele. Naozaj som ich všetky nepotreboval, ale nejako lichotili môjmu egu. A bol to stále príjemný pocit, keď ľudia na nich niečo pozitívne poznamenali.

Pán Ježiš ku mne nič nepovedal. Nebolo to potrebné. Jeho samotná prítomnosť stačila.

Hore v skrini ležalo mnoho šperkov a rôzne ozdoby; v priebehu svojej výchovy a vzdelania som sa predsa naučil vážiť si kvalitu. Teraz som sa pýtal, kto by dostal tieto veci, keby som sa mal túto noc oddeliť? Nikdy mi neprišla myšlienka, nasadiť ich pre dielo Pána.

Zrazu som si spomenul, že som dostal poštou hrubú obálku. Pochádzala od jednej kresťanskej vdovy. Rozbalil som trošku vypchaný papier a vypadol diamantový prsteň. V liste stálo: „Boh ku mne hovoril skrze tento prsteň. Je to môj vzácny majetok, ale chcem Mu ho dať. Prosím použite ho na Pánove dielo.“

Zatiaľ čo ma zamestnávali tieto myšlienky, zbadal som na stene citát z Biblie, ktorý som vyhral na jednej súťaži za memorovanie v nedeľnej škole: „Miluj svojho bližneho ako seba samého.“ Myslel som na všetky tie šaty, všetky tie šperky, všetko to sebecké utrácanie peňazí. A potom – „Miluj svojho bližneho ako seba samého.“

Obývačka

Ako ďalšie sme išli do obývačky. V rohu stála moja golfová výstroj. Pán poznamenal: „Hráš rád Golf?“ Táto otázka mi stačila, aby som začal nadšenú prednášku o ušľachtilých detailoch hry. Bol som sám prekvapený, ako som sa presne a rozsiahlo dobre vyznal v golfe. Ale keď som dorozprával a Ježiš nič nepovedal, začal som o tom premýšľať ináč. Pýtal som sa, prečo som nebol práve tak nadšený a horlivý, oznamovať iným evanjelium. A pýtal som sa, či som mal vôbec právo, spotrebovať tak veľa času a peňazí, len aby som hnal malú bielu loptičku cez krajinu.

Na stole ležal denník – denník mojej krátkodobej cesty do Atén. Bola to nádherná dovolenka, a samozrejme som ju mohol zdôvodniť – kvôli vzťahom Atén

v Biblii. Návšteva Akropoly, Areopágu a Partenonu bol nezabudnuteľný zážitok.

Niečo zvláštne sa mi stalo, keď som prišiel domov. Jeden priateľ sa ma opýtal: „Mal si v Grécku nejaké ovocie?“ Rozprával som mu všetko o pomarančoch, grapefruitoch a chutnom hrozne. Ale to nebolo vôbec to, čo myslel. Myslel ovocie v evanjeliu. Vyhral som nejakým spôsobom duše pre Krista?

Teraz som si robil výčitky, že som cestoval ako dovolenkár a nie ako získavač duší. Pociťoval som odpor sám k sebe. Myslel som na to, že Pavel navštívil Atény tiež. Keď pozoroval ľudí, ktorí boli hlboko ponorení do modloslužby, bol jeho duch podráždený. Necestoval na výlet. Nie, on nie. On bol na duše. Ako celkom ináč som tam bol ja!

V obývačke boli aj staré stojacie hodiny. Keď tam Ježiš takto stál, zdalo sa mi to tik-tak hlasnejšie než inokedy predtým. Bol som si zvláštne intenzívne vedomí plynutia času. A myslel som aj na niektoré z tých stretnutí, ktoré sa konali v tejto obývačke – na klebety, prázdne táranie, premárnené večery – tak veľa rečí, ale nič o večnej hodnote.

Moje srdce bilo, keď Ježiš išiel k oknu. Mal som strach z toho, čo by povedal. Hodiny, ktoré boli premárnené na hlúposť v živých farbách. Tie dvojzmyselné vtipy, ktoré boli také trápne. Bez pochyby, televízia priniesla do môjho domu svet. Ježiš nepovedal nič. Nepovedal, že to bolo nesprávne. Nepovedal, že

to bol hriech. Nepovedal vôbec nič, a to ma robilo biednejším ako predtým.

Zatiaľ čo som tam stál s Pánom, videl som veci, ako som ich nikdy nevidel. Záclony – ako som len mohol zabudnúť na ten malý majetok, ktorý v nich trčí. Prehľadal som všetky nákupné centrá v okolí, aby som dostal nejaké, ktoré presne sedia k nábytku a kobercom. Klavír – a tie pekné hudobné večery, ktoré sme s ním mali. Jeden večer spievali mladí súrodenci a pýtali sa, či má niekto pieseň na želanie. Ja som si želal krásnu hymnu „Som tu len pútnikom, ktorý býva v stane“, a jasne som počul veľmi čerstvo obráteného mladého brata so zdvihnutou rukou povedať: „A akýže stan!“ Nevieť prečo, ale začal som myslieť na jubilejný rok v Starom Zákone. Každých päťdesiat rokov sa vlastníctvo vrátilo späť k majiteľovi. To znamenalo, že čím bližšie bol jubilejný rok, tým viac vlastníctvo strácalo na trhovej hodnote. Urobil som duchovnú inventúru všetkých svojich bohatstiev a spoznal, že ich hodnota pre mňa neustále ubúdala, čím viac sme sa približovali k Pánovmu príchodu. Dnes by som ho mohol použiť na rozširovanie evanjelia; zajtra by už pre mňa mohlo byť bezcenné.

Moje myšlienky boli prerušené, keď môj dotieravý pomoranský jazvečík skočil do miestnosti. Bolo by lepšie keby neprišiel. Ešte vždy som sa hneval na účet, ktorý som musel zaplatiť zverolekárovi za očkovanie. Vždy som si myslel, že by nebolo drahé držať psa, ale tento tu bol problematický – žral len mleté mäso a krmivo jednej z tej drahšej psey známky. Bol som uistený, že v niektorých častiach zeme mohli z toho,

čo ma to stálo držať túto potvoru, ľudia žiť. Môj hosť, prieskumník registroval všetko – a nepovedal nič.

Na druhej strane v rohu som mohol vidieť moju zbierku známok – bežné známky, ktoré Izrael kedy vydal. Myslel som si: „Ježiš sa z toho bude tešiť, že som zaujatý Izraelom a Jeho prorockým významom.“

Ale zrazu som rozmýšľal, čo by pre Neho mohlo byť dosiahnuté, keby tie známky boli predané a príjmy boli investované na evanjelizačnú literatúru. Až doteraz som túto zbierku známok chránil ako poklad; teraz som ho ale zrazu prestal milovať.

Na čajovom stolíku ležal účet od majiteľa obchodu s kvetmi. Poslal som kvetinovú kyticu za 150,- na pohreb pána Fabersa. Teraz sa mi zdalo celkom nezmyselné, vydať toľko peňazí na kvety, ktoré majú takú krátku existenciu. Bolo by bývalo oveľa lepšie vydať tieto peniaze na Biblie. Ale na druhej strane – spoločenský tlak je silný – a ja som si myslel, že musím ísť konformne.

Ako sa dalo očakávať, išiel Pán na druhú stranu, aby si pozrel moju zbierku kníh. Bol som veľmi hrdý na Darbyho zozbierané písma, 34 zväzkov zviazaných v koži. Pravdupovediac, skoro vôbec som v nich nečítal, ale udelila mi výzor učenosti a duchovenstva. Stáli tam iné knihy, ktoré som nikdy nečítal a pravdepodobne by som ich ani nikdy nečítal. Keď Pán pozoroval tieto knihy, myslel som si, že by som naozaj nejaké z nich mal predať, aby som peniaze použil na podporu Pánovho diela.

Garáž

Chcel som, aby sme nemuseli ísť do garáže. Ale Pán už bol pri dverách a On by môj vnútorný odpor určite zbadal, keby som ho zadržal. Myslím, že nepotrebujem nič hovoriť, čo všetko videl – nové auto, plachetnica, športová výstroj – bolo mi nepríjemne pri myšlienkach na tie drahé športové prístroje, ktoré tam ležali.

Koniec obchôdzky

Keď sme vyšli von do vnútorného dvora, povedal Pán – celkom nežne, ako sa mi zdalo – : „Si šťastný William?“

Musel som odpovedať: „Nie, nie som šťastný, Pane. Ja viem, že materiálne veci nemôžu urobiť šťastným. Nemôžu moje srdce nikdy uspokojiť. Ale to nie je jediný dôvod, prečo nie som šťastný. Môjmu životu chýba sila. Zdá sa, že niečo rieknu Tvojej sily cezo mňa brzdi. A cítim sa tiež dlžný, lebo som toľko peňazí premárnil pre seba, kým pol sveta nikdy nepočulo, že Ty si za nich zomrel.“

Potom som povedal – veľmi hrdinsky, zdalo sa mi: „Pane, môžeš si zobrať hocičo, čo chceš. Maj zo mňa, čo si len žiadaš.“

Ale opravil ma: „William, ja neberiem veci preč. Musíš uchopiť iniciatívu. Ty si ten, ktorý ju musí položiť na obetný oltár.“

Signalizoval mi, aby som sa posadil vedľa Neho na múr. Potom povedal veľmi súcitne: „Je tu niekoľko vecí, ktoré ti chcem povedať, skôr ako pôjdem. Takže, každý z vás, kto sa nezriekne všetkého, čo má, nemôže byť mojím učeníkom. Nezhromažďujte si poklady na zemi. Zhromažďujte si poklady v nebi. Lebo kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce. William, prečo nezačneš žiť obetavo pre šírenie evanjelia? Daj, kým ťa to bolí. Mysli na to, čo povedal Dávid: ‚Nechcem Pánovi obetovať nič, čo ma nič nestálo.‘ Prečo nezačneš žiť vo viere namiesto dívania sa?“

Tisíc argumentov mi prestrelilo hlavou, prečo som to nemohol, prečo by to nebolo rozumné alebo praktické. Ale On prišiel zvnútra skôr, tým že povedal: „Tvojou zodpovednosťou je, byť poslušný môjmu slovu. Následky mi smieš prenechať.“ Pokračoval: „Tvoj modlitebný život je bezmocný, lebo toľko veľa vlastníš. Necítiš žiadnu hlbokú núdzu. Prived’ sa sám do stavu, kde mi musíš dôverovať. To tvoj modlitebný život zmení. A ešte niečo, William. Často sa modlíš za veci, hoci to je v tvojej vlastnej moci, vyslyšať tvoju modlitbu. Ale to je v skutočnosti pokrytectvo. Nepros Otca, aby niečo urobil, keď to môžeš urobiť sám. A už len posledné slovo ti chcem povedať. Pamätáš sa, čo som povedal mojim učeníkom o kríži? Po celý tvoj život si sa snažil vypchávať proti obetiam a utrpeniam. Kedykoľvek sa na tvom chodníku objavil kríž, našiel si obchádzku. So všetkým úsilím si sa snažil, chrániť svoj život, zachrániť ho. Ak ma niekto chce nasledovať, nech zaprie sám seba, berie svoj kríž a nasleduje ma.“

To bolo všetko, čo povedal. Potom išiel. A ja som bol rád. Rád, že som bol sám a mohol ísť na svoje kolená. Musel som urobiť určité rozhodnutia, a chcel som ich urobiť ihneď.

Modlitba

Náš Otec, my Ťa môžeme len prosiť, aby si preskúmal naše srdcia, aby sme vedeli, naozaj vedeli, kde je naše srdce dnes. Lebo ty si povedal, kde je náš poklad, tam by bolo aj naše srdce. Prosíme Ťa, ó Bože, aby si nás vzal so sebou ku krížu, kde sa On stal úbohým, poníženým, obnaženým od všetkých nádher neba, aby sme sa my stali bohatými, synmi Božími, spoludedičmi Ježiša Krista. Nechceme, ó Bože, odtiaľto rebelantsky odísť, ale chceme od kríža odísť zlomení. Nechceme ísť a odporovať Svätému Duchu, ale mať horúcu túžbu, všetko dopraviť Kristovi. Náš život, naše talenty, naše jazyky, naše srdcia, naše rodiny. Chceli by sme sa vedieť modliť celým našim srdcom „Všetko odovzdávam Kristovi, všetko mu vydávam“. Pán, náš Boh, Ty vieš, my nie sme učenici. Sme tak vzdialení od skutočnosti, prosíme len, prijmi nás, ktorí činíme pokánie, a naplň nás Svätým Duchom. My vieme, Pane, že tieto veci nemôžeme urobiť v nás samých. Boli by sme našimi slabými pokusmi len frustrovaní a sklúčení. A chceme sa modliť ako básnik piesní, aby revolúcia mohla začať. Revolúcia lásky, aby nás odtrhla od materialistického veku, v ktorom žijeme. Aby nás zachránila od otroctva svetskosti, ktorá sa rozširuje na zemi rýchlejšie ako komunizmus. Ó, Pane, počuj

našu modlitbu, aby sme spoznali, ako putoval On. Pretože Ťa prosíme v mene Ježiša Krista. Amen.

George Verwer

Prakticky, vyzývavo, mnohými príkladmi z každodenného života a dejinách cirkvi, nám William MacDonald predovšetkým ukazuje, aké priority by si mladý kresťan ako Ježišov nasledovník mal klásť.

V druhej a tretej časti knihy (predtým vychádzali ako brožúrky pod názvom „Lapanie po vetre“ a „Keď Ježiš prišiel do môjho domu“), ide o ciele výchovy kresťanských rodičov a o podnet, uprostred svetského kresťanstva praktizovať biblicky hodnoverný životný štýl v materiálnom priestore.

Test ;)